

21 СЕРПНЯ 1976 року Ціна 2 коп.

МОЛОДИЙ КОЛОС

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ
ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Земля вгинається: вродило! І нива дужий голос подає: «Беріть на щастя золотого мого!» Насущний хліб — людський крила, Насущний хліб — Держави сила!

**УДАРНА
ВАХТА —
60-РІЧЧЮ
ВЕЛИКОГО
ЖОВТНЯ!**

◆ Завершимо жнива перемогою! — таке слово молодих хліборобів

ВИПРАВДАЮ ДОВІР'Я

Зворушений високою оцінкою моєї роботи. Свій успіх поділяю з передовими, досвідченими комбайнерами нашого господарства, наставниками молоді В. П. Тимофєєвим, О. І. Клочковим, І. В. Чумаком, В. В. Тимчуrom. Перемога на хлібній ниві — це мій рядок у Рапорт комсомолу 60-річчю Великого Жовтня.

Г. ОТРОШКО, комбайнер радгоспу «Маріампільський» Петрівського району.

ПРАЦЯ ПЕРЕЛИЛАСЯ В КОЛОС

Усю щедрість і доброту своєю вклали у труд механізатори господарства, доглядаючи хлібну ниву. Їхня праця перелилася в колос, і я прагнув не залишити жодного колоска в стерні.

Це мої перші жнива. Гордий, що не підвів товаришів, батька, радію високій оцінці праці нашого сімейного екіпажу.

А. МОЛЧАНСЬКИЙ, комбайнер колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району.

ПЕРЕД У ЗМАГАННІ СЕРЕД МОЛОДИХ ЖИВАРИВ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ВЕДЕ ГРИГОРІЙ ОТРОШКО.

НЕЛЕГКИЙ ХЛІБ

Фото В. КОВПАКА. © РОЗПОВІДЬ ПРО НЬОГО ДИВ. НА 2-й стор.

За приз «ЗОЛОТИЙ КОЛОС»

ГЕРОЇ МОЛОДІЖНОЇ ЗАГІНКИ

Рубіж у 10 тисяч центнерів хліба взято! Ного подолали відразу два механізатори: Григорій Отрошко — на «Колосі», Аркадій Молчанський — на «Ниві». Жнива назвали імена героїв молодіжної загінки. Майже двадцять жінок намолотили вже більш як по 7 тисяч центнерів зерна і очолюють змагання. А хто сьогодні за лідерами? Чимало комбайнерів, чийх прізвиськ не згадувалося у списку, заслужують похвали: живуть вони у важких умовах, віддаючи боротьби за врожай усі зусилля, набиваються за показниками до правофлангових.

У Кіровоградському районі змагання очолює комбайнер колгоспу імені Ватуліна Микола Куроп'ятник, у Новгородківському — комсомолець Степан Суляжик з колгоспу «Україна». Серед компанійських комбайнерів найближчі до правофлангових Іван Бойко та Віктор Мусик з колгоспу імені Димитрова Гайворонських — Станіслав Сторожук з колгоспу «Більшовик».

Боротьбу за першість у Добровеличківському районі ведуть Віктор Кириченко з колгоспу імені Кірова та Віктор Мовчан з колгоспу імені XXII з'їзду КПРС, у Новомиргородському — Віктор Яковенко з колгоспу імені Шевченка, Анатолій Григорчук з колгоспу імені Леніна та комбайнери радгоспу Канітківського цукрокомбінату Василь Богатиренко і Василь Красета. У Знаменському районі молоді жінки рівняються на Олександра Дудинка з колгоспу імені Леніна, Долішньому — Миколу Ткаченка з колгоспу імені Шевченка, Маловісківському — Миколу Попадюка з колгоспу «Україна», Онуфріївському — Анатолія Шашла з колгоспу імені XXV з'їзду КПРС, Олександрівському — Миколу Беродавку з колгоспу імені Калініна.

У багатьох колгоспах і радгоспах збирання хлібів закінчили. Молоді жінки цих господарств продовжують косовицю ранніх зернових, допомагаючи сусідам, найдосвідченіші жінки лаштують комбайни в дорогу — вони живуватимуть на полях Казахстану, Курської області.

ПЕРЕВІРЯЄМО ХІД СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ

Екіпаж із голубого вагончика

Рівні ряди голубих вагончиків чинять нагадувати мініатюрне містечко. Тут і штаб будівництва заводу друкарських машинок, і червоний куток, і їдальня, і побутові приміщення.

Вагончик комсомольсько-молодіжного екіпажу штукатурів комбінату «Кіровоградважбуд» Марії Володимирівни Казаріної — один з найзатишніших. Ного стіни прикрашені вислами, грамотами-нагородами за ударну працю. По них можна прослідкувати

всю трудову біографію колективу імені XXV з'їзду КПРС. Яскравим сторінкою цієї біографії стало змагання з бригадою штукатурів, яку очолює Є. М. Нескорожня. Нещодавно дочка екіпажу Казаріної першими підтримала їхню пропозицію: відпрацювати один день, а копійки перерахувати до фонду миру.

План першого року п'ятирічки молоді штукатури зобов'язалися виконати до 5 грудня. І не тільки тому, що це — День Конституції СРСР.

Цього дня екіпаж святкуватиме п'ятдесятирічний ювілей свого бригадира.

І ще потрібно закінчити роботи в будівництві третього й четвертого корпусів заводу адміністративного призначення їдальні. Навантаження велике, але дітчата не забувають про якість. Роботу здають лише з першого пред'явлення, з високою оцінкою.

Т. АГАРКОВА, м. Кіровоград.

БЮРО ОБКОМУ КОМПАРТІ УКРАЇНИ, ВИКОНОМ ОБЛАСНОЇ РАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ, ПРЕЗИДІЯ ОБЛАСНОЇ РАДИ ПРОФСПІЛОК ТА БЮРО ОБКОМУ ЛКСМУ УКРАЇНИ РОЗГЛЯНУЛИ ПІДСУМКИ СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ КОЛЛЕКТИВІВ ПІДПРИЄМСТВ ПРОМИСЛОВОСТІ, ТРАНСПОРТУ, ЗВ'ЯЗКУ, СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА, БУДІВНИЦТВА, СФЕРИ ОБСЛУГОВУВАННЯ, ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я, ОСВІТИ І КУЛЬТУРИ ЗА ДРУГИЙ КВАРТАЛ ЦЬОГО РОКУ. ПЕРЕМОЖЦІМ ВИЗНАНО КОЛЛЕКТИВИ, ЯКІ ДОБИЛИСЯ НАЙВИЩИХ ПОКАЗНИКІВ У ВИКОНАННІ ПЛАНІВ ПЕРШОГО РОКУ ДЕСЯТОГ П'ЯТИРІЧКІ.

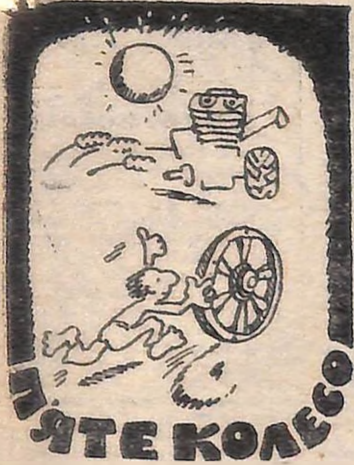
Правофлангові

У промисловості на передній край соціалістичного змагання вийшли колективи орденів Жовтневої Революції і Трудового Червоного Прапора заводу «Червона Зірка», Кіровоградського ордену «Знак Пошани» заводу тракторів гідроагрегатів імені XXV з'їзду КПРС, Кіровоградського заводу дозуючих автоматів, Кіровоградсько-

го заводу радіовиробів, ордену Трудового Червоного Прапора заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР і Дніпровського заводу твердих сплавів міста Світловодська, Олександрійського електромеханічного заводу, «Верболозівський» та «Балахівський» виробничого об'єднання «Олександріявугілля».

Високи виробничі результати досягли також Кіровоградський ГЕС імені 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції, заводів залізобетонної конструкції та металевих конструкцій і мебелів фабрики міста Світловодська, Кіровоградського заводу фільтрувального кізельгуру, Маловісківському цукровому заводу та інших підприємств.

Приклад правофлангових соціалістичного змагання знаходять сьогодні багато інших послідовників.

Від «Колісної майстерні»

Жнива рік вінчають. А вінець — і геть ділу кінець. От і вирішили ми вихити зараз, наприкінці жнив, на хлібні поля всім складом «Колісної майстерні». Вихити і подивитися: що ж тут робиться, кінець кінцем! Чи вінець вінцем!

Ні, цей випуск «П'ятого колеса» — не тільки для трудівників серпа та електровіялки. Кожен із наших читачів так чи інакше думає про жнива. Буває — один садить будяки, а пожинає лаври, другий сіє вітер — пожинає бурю, а третій, незважаючи на комплекс агротехнічних заходів, не дочекається й паростка із закопаних у землю талантив.

Отже, сьогодні «П'яте колесо» виходить під девізом «ЩО ПОСІЄШ, ТЕ Й ПОЖНЕШ!».

Сатирично-гумористична сторінка

Ми твердимо: вирощувати ячмінь на асфальті можна! Не вірите? Щоб переконатись у цьому, кіровоградцям досить потрапити на вулицю Варшавську, що веде до елеватора на Новомиколаївці. Обабіч дороги то тут, то там під благодатним багатим на дощ серпневим небом опадають у вічі зелені островки другого врожаю ячменю. Звичайно, сходи були б куди дружнішими, якби не дбайливі пенсіонерки, котрі старанно пересіяли своїми дерев'яними, як світ, решетами, придорожній піл, щедро оздоблений добірним зерном цьогорічного врожаю. Бачу скептичні посмішки. Бути, мовляв, цього не може. Машини ж ущілюють проти втрат, зерно брезентом кожен шофер дбайливо накриває. І Леопід Кучеренко накрипав, щоб жодна зеринка не загубилася. Та він за малим великого не побачив. Вируши 29 липня в рейс із несправним бортовим замком, і потекла вулицею Колгоспної зернова ріка. Борт від-

„НУ, ВИПИВ З КУМОМ...“

РЕПЛІКА

крився — півтори тонни ячменю висіялось на асфальт. Правда, прорості йому не дали, допомогли горе-колезі інші водії, зібравши зерно. Майже все, наскільки це було можливо.

А ось Олександр Романенко, водій Добровелічківського районного об'єднання «Сільгосптехніка», на два дні раніше вирішив посіяти зерно дорогою до Помічанського заготівельного пункту. Може, виросте? Жаль, міліція не дала довести експеримент до кінця. За всім кілометром до елеватора зупинили. Образився Олександр: «А що я зробив? Ну, випив з кумом...» (До речі, той жеж шофер, названий його Романенко відмовився: «Сам горіти буду, а кума не продам»). Яке благородство, скажіть на милість!

ТИ МЕНЕ ПОВАЖАЄШ?

З ким не буває! Правда, гонору у нього стало менше, коли довелось глянути у вічі товаришам із «Сільгосптехніки». Бо ж підвів усіх водіїв.

А ви кажете, що на асфальті ячмінь не проросте. Помилаетесь. Якщо за справу пізнуться ентузіаст, подібні до Кучеренка та Романенка, то й на гранітних скелях сіяти можна. А чи треба?

Ю. ХМЕЛІВСЬКИЙ.

ЩО ПОСІЄШ, ТЕ Й ПОЖНЕШ!

Як не крути, а лаяти легше, ніж прославляти. І мова придатніша для того. Приміром, скільки синонімів може знайти фейлетоніст, щоб точно назвати дію хапуги? «Вкрав», «поцупив», «стягнув», «загріб», «урвав»... У спеціалітетурі ж, котру читають серйозні дяді в мундирах кольору маренго, є й інші слова для характеристики цього діяння, вказано й те, що за це дають...

Значить, не треба дивуватися тому факту, що, перевозячи зерно з току в комору, Решетилу звернув до свого двору. Звідти машина виїхала облеженою на 120 кілограмів пшениці і на 30 кілограмів ячменю.

Не меншою турботою про існування свійських тварин у цьому технізованому двадцятому віці

ня — на якусь йоту екологічна рівновага порушується.

У піклуваннях про благоденство тваринного світу планети, зокрема одного з представників (чи представниць, якщо точніше) загому парнокопитних, колгоспник В. І. Кучеренко позичив з лук свого колгоспу імені Карла Маркса Ульяновського району 150 кілограмів сухого запашного сіна.

Звичайно, ці вчинки, дарма що за ними стоїть прагнення «ентузіастів» до біологічної гармонії, у спеціальній літературі характеризуються не дуже приємним для декоративного «діяння». Тож усіма трьома й зацікавилися серйозні дяді в мундирах кольору маренго (або простіше — працівники міліції), котрі читають цю літературу. І, незважаючи на прекрасні риси природолюбів, повели їх до судів.

Цим наші роздуми про природу і приватних натуралістів можна було б закінчити, якби не прикра деталь: комсомольські «прожектористи» тих колгоспів і підприємств, де працюють борці за екологічну рівновагу між колгоспним добром і власною худобою, обходять абсолютною мовчанкою «трудів» «ентузіастів».

Очевидно, це пояснюється тим, що самим «прожектористам» байдужа така вузьконаукова проблема, як взаємовідносини колгоспних тварин і навколишнього середовища. А шкода. Про решетилів, косменюків та кучеренків слід було б розповісти у випусках «Комсомольських прожекторів». Тим більше, що наша мова цілком придатна для того.

А. ШЕХОВЦОВ, заступник начальника обласного відділу боротьби з розкраданням соціалістичної власності та спекуляцією,

М. БІДЕНКО, спецкор «Молодого комунара».

СІНО ДЛЯ ЕКОЛОГІЇ

А знайдіть тепле слово, щоб розповісти про благородний вчинок ентузіаста, який подарував людям якусь виняткову цінність — наукове відкриття чи генеральну колекцію трамвайних квитків! Ну, «дар». Ну, «внесок». Поміркувавши, знайдеш іще кіба архаїчне слівце «презент», котре асоціюється з каретами і мазурками. Оце і все, як не напружуй інтелекту.

І коли від такого одностороннього спрямування мови комусь ні холодно, ні жарко, то шоферові колгоспу імені Калініна Бобринецького району В. С. Решетилу зовсім не байдуже, як оцінять його дії і які синоніми підберуть для їхньої характеристики. Бо себе він вважає якщо не благонадійником усієї цивілізації, то борцем за торжество екології напевне. Для тих, хто не обізнаний ані з трудами

С. Решетилу, ані з прогресивними вченнями біології, пояснимо: екологія — це розділ науки, котрий визначає взаємовідносини між організмом і навколишнім середовищем, а також закликає до рівноваги між ними.

Спитаєте, до чого тут дії Решетилу? Прощайте, а курка — це не організм? А клязати цьому організмові щось треба? А якщо таких організмів ходить по двору кільканадцять? Та ще один крокає в сарайчику? Не треба бути біологом, щоб зробити висновок: для балансу в природі потрібні корми.

ПЕРШЕ РОЗЧАРУВАННЯ АГРОНОМА

— Дозволь вітати тебе, Мартине! Відинні ти — вже агроном. Тепер велика ти людина, бо у руках твоїх — дшлом. — Ет, перестань базікати, друже, бо ні до чого річ твою. В цій справі тямш ти не дуже, як шойно це побачив я. — Та що ж це ти? Розчарувався? — Еге ж! Ще й як не повезло! П'ять літ учився й не дізнався. Що все одно пошляють в село...

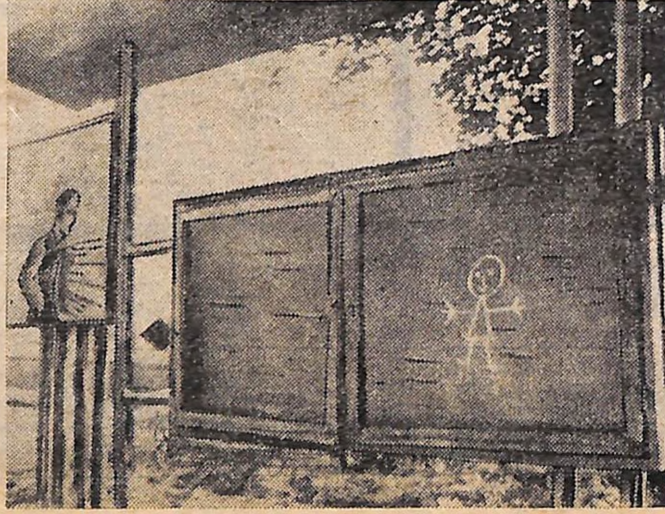
Л. ГНІДЕЦЬ.

с. Тишківка Добровелічківського району.

КОЛЮЧА СТЕРНЯ

КОСИТЬ-СІЄ КОМБАЙНЕР... Мабуть, і з екватора? Не робота у Федота — Просто чудасія: Хліб до елеватора... Просто чудасія: Що за день він намолотить, Те в стерню посіє. ПЕРЕМІНА ДЕКОРАЦІЇ — Я вартував колгоспний хліб. Ну й той... Казати не варто... Мо' на поруки узали б? — Я сам попав під варту... А ІСТИ ДЛІ... День минув. До мами Алла: — Істи хочу. Дайте хліба й сала! — Ти сьогодні, мабуть, скиртувала? — Ні, в коморі, мамцю, спала... Роман ПОПОВИЧ.

ЧИ Є ХУДОЖНИКИ В ГОЛОВАНІВСЬКУ?

Оцю вітрину «Комсомольського прожектора» вкопано на одній з центральних вулиць Голованівська, на людному місці. Вкопуючи її, оптимісти, мабуть, вважали, що ось тепер комсомольсько-молочне життя району буде видно, як на долоні. Нишкніть хулігани, прогульники, ледарі!... Вийшло ж, як бачиться, зовсім навпаки. Жнива у розпалі, є кого і за що витягати за вухта на сонечко. Але порожня вітрина сонними очима глипає на перехожих. Другий секретар райкому Анатолій Мельник скаржиться на дефіцит малювальників у районному центрі. А в той же час осмілілі юні таланти творять прямо на потрісканій фанері «КП».

Цікаво, що хотів сказати незвідомий художник-любитель? Промахи «прожектористів зафіксував В. КОВПАК.

Разом з черговими по «Колісній майстерні» на жнивах побував і художник В. Остапенко.

